

Divadelní Koječák

**aneb Maminko, co to máte zase pod peřinou?!
Prosím tě, má tam beztak Divadelního Koječáka...**

02/17
čtvrtek
ročník 8

... u čeho budete mít Koječáka pod peřinou zítra

8.15 a 10.15 / Divadlo Scéna Zlín - VINNETOU

16.00 / P.O.KRO.K Kroměříž - NA KONÍČKA aneb MILUJME SE,
KDYŽ UŽ SE MNOŽÍME

20.00 / DS Za dveřmi Náměšť na Hané - REVIZOR

22.00 / Oslava čtvrtstoletí Divadelního Kojetína - večer s hudbou a...

ČTENÍ Z BIBLE DK

Genesis – 2. den přehlídky

*Bůh řekl: “Ať je uprostřed scény obloha,
aby oddělovala vody od vod!”*

*Kulisáci na něj nechápavě koukali jako na svaté zjevení,
ale Bůh učinil z kartónů oblohu a překližkou oddělil vody
pod oblohou od vod nad oblohou – a stalo se.*

*Bůh nazval oblohu “horizontem”
a byl večer a bylo ráno, den druhý.*

To be continued...

CITÁT DNE

*“Ježíšmarja, děcka,
tak to aspoň nejdřív vyfoťte,
než to cely zežerete.”*

Svača

KOMIKS

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milí divadelní Kojecáci,

zahájení přehlídky probíhalo v výhodném kulturním režimu dva redaktoři v jednom. Jako první se hned zrána na Sokolovnu dostavil pan učitel Matějček z gymnázia, aby se aktivně informoval, jestli ten Kojecák ještě bude vycházet. Tak jsme popravdě řekli, že se domníváme, že ano, že bude vycházet, protože zatím vřdycky vyšel. Ale v podstatě se vlastně sami díváme, že ten Kojecák ještě vychází, když ho od začátku nemá kdo psát. Když jsme o tom v kuřárně debatovali, došli jsme k závěru, že se ten Kojecák asi teda píše sám, když nemá žádné redaktory a někdo prostě musí debatovat v kuřárně.

V poledne jsme si chtěli dát pauzu a jít na oběd, ale Svača nás nechtěla pustit, protože prý má přijít pan Vacula jako každoročně s fungl novou, ještě teplou buchtou, a Svača nám řekla, že když půjdeme na oběd, tak Divadelní Kojecák tu buchtu zežere, než ji stihneme vyfotit do časopisu. Začali jsme věřit tomu, že Divadelní Kojecák je něco jako zoubková víla, která obchází po Sokolce, bere nám věci a píše si do sebe články. Po obědě přijela Petra – nyní Richter Kohutová – a oznámila nám, že Kojecák už vyvěsil první číslo na web a že to viděla na Facebooku ve vlaku. To jsme nevěděli, protože jsme mezitím jezdili po kojetínském náměstí, kde jsme parkovali před všemi obchody, což zabere nějaký čas. Byli jsme tedy rádi, že ten Kojecák nakonec doopravdy vyšel.

Opoledne přišel na obligátní pochůzku do redakce Svačin Laďa, zastavil se u pultu, kde jsme zrovna svazovali Kojecáka a vyptával se nás, co děláme. Když jsme popravdě odpověděli, že svazujeme Kojecáka, tak se na nás podezřívavě díval a zeptal se, kolik ten Kojecák má stránek. Tak jsme popravdě odpověděli, že dvacet, a on se nás zeptal, jestli jako listů a jestli je to teda dohromady čtyřicet stránek. Takže ten Laďa asi teda neumí počítat nebo nikdy nepsal do Kojecáka, protože jeden list obsahuje čtyři stránky a dvacet listů by teda dělalo dohromady osmdesát stránek jednoho čísla Kojecáka. A to tedy nevíme, jak by to ten Kojecák zvládl napsat.

Před blížícím se večerem Svača dostala strach, že na přehlídku nepřijde ani jeden divák. Svača: “Myslíte si, že přijdou lidi?” – Šíra: “No to nevím, ale já mám málo bločkových vstupenek.” Pak se tady začal ochomýtat pan starosta, který si letos připravil nečekanou scénku. Zavřel se v ekonomické kanceláři, něco tam půl hodiny chrastilo a pak z těch stejných dveří vyšla taková výrazně nalíčená paní, která měla na zádech napsáno “Thalie 25” (telefonní číslo tam scházelo). Když ji uviděl malý Honzíček, který se zrovna připravoval na roli v úvodním “Kojeckém betlému”, tak se nás s obavami v hlase zeptal, jestli ten zvláštní pán, co je taky v převleku anděla, bude hrát dneska večer místo něho.

Po večerním zahájení potom probíhaly sociálně-filozofické debaty. Stréc Milan se například udivoval nad svým poznatkem, že lidé, kteří neumějí říkat R, nejraději používají slova právě s tímto písmenem. Stréc Milan: “Oni vám jdou třeba na ples, kam si nachystali nějakou masku. A oni vám řeknou: jdu večerrr na maškarrnní bál a berrru si škrrrrabošku!” Květa Vrána chtěl taky přispět historkou do mlýna, a když Šíra zrovna odtajňoval, kolik peněz z rozpočtu půjde na hotel, tak se Květa obrátil na svoji drahou Emilku a zvolal: “Vzpomeň si, když jsme spolu začínali na hotelu Hvězda. Za padesát korun!!!”

Takže už se těšíme, kdo a co přijde zítra.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Na útěku

Divadelní spolek Kroměříž

Autor: Pierre Palmade, Christophe Duthuron

Režie: Jana Štěpánová

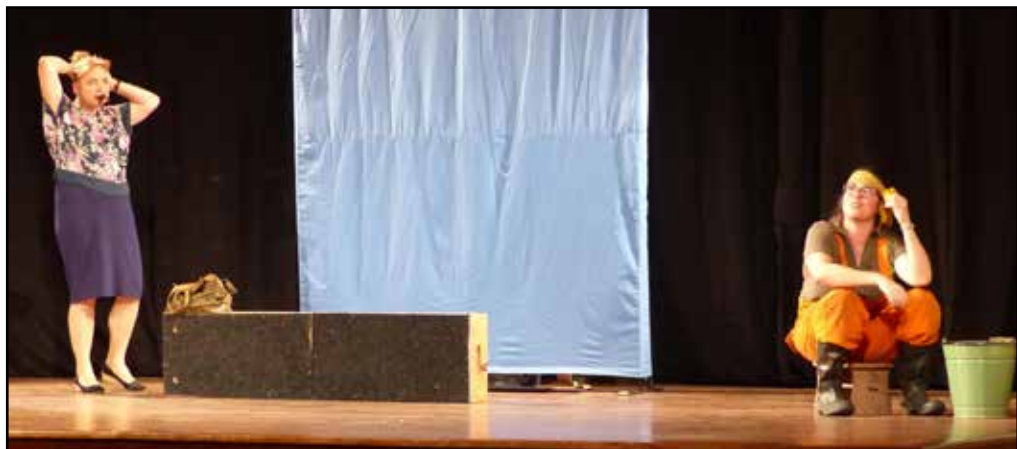
Francouzská konverzační komedie. O dvou ženských. Jedné starší, druhé mladší. O dvou ženských na útěku. Jedné od rodiny, druhé z léčebny. Ale hlavně, obě jsou na útěku před svými vlastními zbabranými životy. Jenom – nemají jaksi jasný cíl. Kampak by šly. Kam utéct. Ke komu. A tak jsou na cestě. Na cestě plné dobrodružství. Překvapivých situací. Situací, během nichž na začátku jedna druhou nesnášely, situací, v nichž jedna druhé vůbec nerozuměla. A pak, postupem času, začaly k sobě hledat cestu, začaly si vzájemně rozumět, začaly jedna druhou potřebovat.

Taková ženská komedie. Taková obyčejná lidská komedie. O vnitřní svobodě, o strachu ze samoty, o nutnosti zachovat si svou vlastní lidskou hrdost.

Taková ženská komedie, kterou režírovala žena. Jana Štěpánová.

A tak jsme si jen tak povídali: jak je těžké, když dvě ženy jsou na takové kvantum textu samy před publikem, jak je zrádný žánr konverzační komedie, protože i konverzace potřebuje vyjasněné situace a vztahy, jak by pomohlo, kdyby na počátku jedna druhou vnímala jako mimozemšťanku, přesněji, nesnesitelnou ženskou s nepřijatelným způsobem chování. Jak by prospělo, kdyby se vztah těch postav postupně proměňoval, jak by prospělo mít sjednocené inscenační prostředky, jako je užití zvuku..., jak by prospělo nepředznamenávat pointy některých situací, jak je takové zdánlivě lehké konverzační herectví opravdu jednou z nejtěžších hereckých disciplín.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM

s herci po představení

Kateřina Nakládálová, Romana Blažková

Jak se vám v Kojetíně dnes večer hrálo u nás?

- Bezvadně.
- Výborně, jako vždycky.
- Prostě bylo to milé, vstřícné, příjemné publikum, velmi nadstandardní přijetí jako vždycky, protože sem jezdíme skoro jako domů.

Když už jste tedy nakously, že jste tady byly vícekrát, tak kolikrát jste tady už vlastně hrály?

- To nevím, to nespočítáme, ale už mockrát. Dejte nám chvilku, my to spočítáme a na konci rozhovoru vám řekneme.

Co říkáte na účast, na to, že to bylo první představení?

- Překvapující a úžasné. Úroveň návštěvnosti je vysoká.

Reakce diváků byly uspokojující?

- Výborné, řekly bychom excelentní. Reagovali úplně bezva. My nemáme, co bychom dodaly, všechno je perfektní.

A co říkáte na vaše výkony?

- To není otázka na nás!
- My jsme si to užily a doufáme, že to z jeviště šlo vidět i do jeviště, že jsme to hrály s chutí a pro diváka i pro sebe.

Jak dlouho už hrajete?

- To jsou takové impertinentní otázky!
- Myslíte jako tuhle hru? ... Od 14. září.
- 50 minut!
- Režisérka: Prosím vás, mohly byste si pohnout?

Tak já už vás nebudu rušit!

- Víte co, zeptejte se naší režisérky. Ona má to básnický střevo a ona umí ty rozhovory dělat. My dvě jsme takovy...

- Režisérka: A co byste chtěl slyšet?

No já myslím, že tady paní to všechno hezky shrnula.

Režisérka: Takže nakonec se ukáže, že tady paní má větší básnický střevo než já?

No, já myslím, že má spíše takové úsporné střevo.

No to jste teda shrnul hezky!

No, mě fakt teda už nic nenapadá... Tak vám teda děkuju za rozhovor.
Nooo, tak kdyby vás, chlapče, ještě něco napadlo, tak se klidně ještě přijďte zeptat.
No já jsem teda už teď ospalej, tak já bych už teda asi šel... Mě už teda asi nic nenapadne.

Však taky máte ještě tři dny před sebou.

No pět... Až do neděle.

Tak se uvidíme v neděli, a to vám to dovykládáme!

KOLOKVIUM s diváky po představení

Ladislav Gardavský

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Mně se to moc líbilo.

Co se vám líbilo nejvíc?

Hlavně výkon dvou hlavních představitelk.

Půjdete na Divadelní Kojetín i další dny?

Asi ne, momentálně mi to nevychází, bohužel.

Proč jste si vybral zrovna dnešní den?

Zrovna dneska mi to časově sedlo, a taky protože je to slavnostní zahájení.

Na jaké divadlo chodíte nejraději?

Určitě komedie.

Jaroslav Beláček

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Bylo to velmi pěkné, hlavně, jak to celé začalo tím divadlem s malými dětmi, byl to hezký úvod, také to, že dvě ženy dokázaly vytvořit takto krásný divadelní večer.

Co se vám líbilo nejvíc?

Mně to, že samotné dvě ženy dokázaly vytvořit zábavu pro celý sál. A byly tam i takové zajímavé myšlenky, například, že útek a cíl je to stejné.

Půjdete na Divadelní Kojetín i další dny?

Samozřejmě, ale až v sobotu, jinak jsme v práci.

Proč jste si vybrali zrovna dnešní den?

Chodíme každý rok a zrovna dnes jsem měl volno.

Na jaké divadlo chodíte nejraději?

Samozřejmě veselohry, u toho se člověk vždycky zasměje. Minulý rok jsme takhle byli na Smotané Hadici.

Martina Pohoranská, Karolína Slouková

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Nám se to líbilo moc, jen nevíme, jestli se nám víc líbily ty děti, nebo naše paní oční doktorka, která hrála.

Co se vám líbilo nejvíc?

Nasmály jsme se hodně, jednu paní herečku známe, je to naše paní oční doktorka a je přesně taková, jakou ji známe.

Půjdete na Divadelní Kojetín i další dny?

Určitě plánujeme jít ještě na další dny.

Proč jste si vybrali zrovna dnešní den?

Protože na úvod bývá vždycky kvalitní divadlo, tak proto.

Na jaké divadlo chodíte nejraději?

My jsme skromné, spokojíme se se vším, a především s tím, čemu se zasmějeme.

František Řezáč

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Dnešní divadlo bylo velmi zajímavé, především mě zaujala scéna, která byla velmi jednoduchá, praktická a neformální. Byl jsem na celé představení velmi zvědavý, se zájmem jsme s manželkou přišli. A to také z toho důvodu, že jsme toto divadlo viděli v podání předních českých hereček, a to Jany Štěpánkové a Zlaty Adamovské. Kroměřížští se toho zhostili se ctí. Velmi zajímavý byl spád děje a vůbec i vyústění hry. Jsem rád, že 25. přehlídka byla zahájena zajímavou osobou Thálie 25, v jejíž postavě se vyžil přední kojetínský politik. A zahájení bylo skvělé také díky dětskému divadelnímu souboru Mimoni. Dnešní divadlo se mi velmi líbilo, jsem spokojen. Doufám, že laťka, která byla nasazena, bude pokračovat i nadále.

Jak hodnotíte herecké výkony?

Dnešní herecké výkony byly zvláštní především v tom, že dvě herečky dokázaly udržet v pozornosti celé kojetínské publikum.

Proč jste si toto představení vybral?

Je první, tak proto.

Plánujete přijít i další dny?

Pokud nám to vyjde, tak ano.

Na jaký žánr divadla chodíte nejraději?

Vyhraněný oblíbený žánr nemám. Samozřejmě nepohrdnu pěknou komedií nebo působivým dramatem či detektivkou. Obecně je pro mě divadlo vším. Přeji celkově přehlídce hodně zdaru.

Alice Ohlidalová

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Super. Holky to zvládly úplně bravurně. Na to, kolik měly textu, to zvládly úplně perfektně.

Jak hodnotíte herecké výkony?

Měly to super, fakt.

Proč jste si toto přestavení vybrala?

Protože je to zahájení a chci stihnout co nejvíc představení.

Plánujete přijít i další dny?

Ano, plánuji, dostala jsem čestnou vstupenku od paní ředitelky.

Na jaký žánr chodíte nejraději?

Nejradši mám komedie, takže dneska jsem byla naprosto spokojená.

DÍVKA ČÍSLA 2

DŘESTANCE STRÉCA ŘÓCHALA

aneb Odborná hanácká recenze

Tož to začlo. Posilněné třema pivama sem usedl do sálu, kde sem měl nachystany rezervě. Zatróbuli jakysi fanfáry a na pódium vletěla jak velká voda ředitelka Svačinová v jakymsi doma spichlým ófitu, keré beztak přešila po svojí mamě. Po ní tam vlezl jakési břéskala s harmonikó a začli oba zpívat, ať je lidi omluvijó, esi blbě békajó. Nevím, proč na to zbytečně upozorňovali, šak člověk chvílama nevěděl, esi zpívajó, nebo volajó o pomoc. Když dovili, na pódiu se objevilo cosi neidentifikovatelného. Vypadalo to asi jak Pamela Endrsónová, keró vytáhli z podkombajnu, na zádech to mělo cedulu Tálíja 25 a v rukách lyžu s kvérem. Chvílu sem myslel, esi nezměnili

program a nebude to nejaká tá tranvesti šó, ale nakonec se ukázalo, že je to převlečené starosta. Poznalo se to hlavně podle toho, že všecy oslovoval ptačíma názvama, jelikož je amatérské ornitológ. Z porotca Fekara udělal kosa, z Petry Kohutové sojku a z Kači Kašpárkové hrdličku. No a my ostatní jsme na něho hleděli jak věří. Celó tu komédiu završil staré komik Milošek Ólehla, keré se vyhrabal ze zákulisí, jako že tam spal v žitě, což je hovadina, protože každé ví, že žito eště nevzešlo. Pak celó přehlídku zahájili a hned nastópily děcka s tym slavným betlémem. To bylo poučný představení, člověk se konečně dozvěděl pravdu o tym, jak to bylo s tym narozením Ježíška a co je to laktační psychóza. Naštěstí pro všecy po tym všecy následovala čtvrt hodinová přestávka, asi aby se lidi mohli z toho všeckeho vzpamatovat a otupit se nejakó tó baňkó v bufetu. Zlaté hřeb byla roádmóví Na útěku. Tož nakonec ten kósek od Kroměřížáků nebyl o vévařovně, kde špatně tepelně upravujó potraviny, ale o takovéh dvóch zófaléh ženskéh, kery nevijó, z keré do keré. Tu první chuderu, kerá už měla dozajista po tym klimakritériu, nechal její syn, jak už to bévá, zavřít do šaškecu, aby měl od ní pokoj. Při tym nebyla vůbec pobóchaná, dokonca byla tak chytrá, že si dovedla bokem přivydělat prodáváním patáků, kery nezhlta. Tá druhá, o něco mladší, aji když se jí už taky, mysim, tlačily třetí řezáky, si zas připadala doma jak onuca. Nakonec v ní bóchly saze, nechala na stole obsáhlé dopis na rozlóčenó, kde bylo napsany „Nasrat“ a vytratila se z baráku jak farář z nevěstinca. Co čert nechtěl, tož se ty dvě sčuchly nekde za městem. První byly k sobě studeny jak psí čumáky, ale nakonec je spojilo dohromady společny zófalství a jak se říká, tak dlóho se hledali, až na sebe zbyly. Ve finále z nich byly kámošky na život a na smrt, aji když skončily kvůlivá svojem výstřednostám v kriminálu. Nakonec zjistily, že je stejně nikdo moc nehledá, aji když jako na oko o ně famíliia zájemjevila, a odjely spolem neznámo kam.

NÝĐOVO PŘESPOLNÍ OKÉNKO

Mám rád příběhy. Nemusí vždy dopadnout dobře. Není to podmínkou, ale děje-li se tak, mám o to větší radost. A také mám rád příběhy, které nemají konce. Neboť dobrý příběh má sílu pokračovat dál. Jako Odyssea, jako nádech, jako život. Jeden končící příběh může být pouze epizodou příběhu velkého. Nakonec se může ukázat i jako epizoda nedůležitá v porovnání s příběhy nekončícími. Nekonečné příběhy, ano, to jsou ONY. Tak ty já tuze rád. Nekonečné ne proto, že by byly zakleté samy do sebe. Nebo proto, že by se bály rozhodnutí či snad vystoupení z kruhu. Nekonečné jako sny a skutečná láska, neboť na sebe nabalují nové a nové příběhy. To je krása. Jako vášně a nálady mořské hladiny odrážející nádheru nočního nebe.

Kdysi jsem se potkal s divadlem. A to je jeden z těch nekončících příběhů. I příběh sám v sobě a o sobě. Je však možné, že divadlo potkalo mě. Není to tak důležité. O to miň je důležité kde, kdy a proč se tomu tak stalo. Jen to nebylo na poušti. To bych věděl hned, že je to Malý princ. Ale když nad tím tak přemýšlím, divadlo je pro mne někdy jako Malý princ. I když ta poušť mohla být tehdy ve mně. Kdo ví? Tehdy jsem si řekl: Aha, divadlo. Tajemné. Vonící. Kouzelné. Hravé. Přemýšlivé. Radostné. Bolavé. Riskující. Oduševnělé. I dryáčnické. Obohacující. I laciné. Drahé a prázdné. Levné a plné. Divadlo jako život. Život jako divadlo. Bezpečně, útulno, nejisto v něm a s ním. A přesto! V mých očích jiskry. Zvědavost. Zvídavost. Plno snů. Otázek. Tenkrát jako nyní. I když s věkem již méně. Škoda. Přesto snažím se a chci.

Děti mají dar. Umí se ptát. Jako by tušily, že v životě je důležitější a těžší umět se ptát, než znát odpovědi. Nebo na to kašlou. Vždyť jsou to děti. Odpovědi máme totiž všichni v sobě nebo je známe. Ale my dospělí se často bojíme ptát, neboť se mnohdy ještě více obáváme oněch odpovědí. Ten strach z pojmenování. Je to velké umění položit otázku tak, aby se dostala ke správné odpovědi. Ten risk sebe sama. Vždyť otázka odkrývá tazatele mnohdy více, než by chtěl. Jeho empatii, intelekt, přehled, vzdělání, názor... A často otevírá oči a dokáže uchopit i neuchopitelné. UMĚNÍ OTÁZEK. UMĚNÍ DIVADLA I V OTÁZKÁCH. DIVADLO SDĚLUJÍCÍ. Vlastně celé dospívání slyšíme: Raději se neptej, pokud nechceš vypadat jako blbec. Za to může ta škola. Myslím. Odvaha a spontánnost, bezprostřednost jsou spoutány kazajkou nepatřičnosti a nastupuje panika, že „vím, že nic nevím“. A nevím-li nic, nebudu se raději ptát, aby se neukázalo, že z nevědění nevím ještě víc. A jsme dospělí. A vážní. A ovládající se. A rozumní. A už se neptáme. Už se nesmějeme ani nahlas. Už si raději ani nepovídáme. Vždyť se to ani nesluší. A pokud pláčeme, tak v tichosti našich kobek, aby nás nikdo neviděl. Ukázat emoce? Proboha!!! Zajdi do kurzů, jak

správně žít, tam ti řeknou, že emoce nikdy, ale vážně nikdy! Jen úsměv. Nalepený na ksichtě. Jako pevnost.

Divadlo je místo, kde toto všechno smíme. Míním tím emoce, otázky i rozhovory. A měli bychom. Tak už jsem NA ÚTĚKU k vám. Zasmát se a poplakat. Trochu zapřemýšlet. Malinko se naštvat, trochu znudit a ještě více se bavit. Hned, hned budu u vás. Jen co ve čtvrtek jako Don José z vášně a žárlivosti zavraždím svou Carmen.

Už brzy. Váš přespólní Nýdrle.

TROCHA POEZIE DO KOJETÍNSKÉHO MLÝNA

Dalibor Mañas

*Představujeme básně Dalibora Maňase (*1966), zakládajícího člena elektronického recitačního kroužku Vitrholc.*

Holky se vydaly

Vyšly si v dešti
hledat ty malé kamínky štěstí
jedna měla předtuchu kam
druhá zase věděla k čemu

Dvě jsou vždy horší
než armáda tatarů
– tři už se nedomluví
Holky co stále hledají štěstí
ale nikdy s ním dlouho nevydrží

STAROSTOVO PORTFOLIO 90-60-90

TEXTY PRO KAPELU KRYŠTOF

Oceány koleje
naděje je co je

Jedeme spolu v kupéčku
ale přes mlhu kapek bych se vsadil, že každý sám

Stoupám a klesám na protější sedačku
víc koženkových moří už nehledám

Jedeme spolu už století
Doufám že zlá vos a z kupéčka odletí

Jedeme do nekonečna a zpátky
Teprve před tisíci lety mi došlo, že každý sám
Nejdříve dojedu já
pak ty

V tašce mám vrtačku
asi si ruce k sedačce přivrtám

Oceány koleje
naděje na konci tunelu je co je
ještě je
ještě je
ježíš

BÁSEŇ NA OSLAVU DK

Karel Jaromír Erben - Polední Koječák

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
“Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!”

A zas do hrozného křiku –
“I bodejž tě sršeň sám! –
že na tebe, nezvedníku,
Koječáka zavolám!

Pojď si proň, ty Koječáku,
pojď, vem si ho, zlostníka!”
A hle, tu kdos u světnice
dvěře zlehka odmyká...

Polední Koječák.

KOJEČÁK GALERISTOU

aneb Výstava Petra Válka ve foyer

Ve foyer Sokolovny můžete zhlédnout výstavu grafik výtvarníka Petra Válka.

PETR VÁLEK (23. ledna 1976) je kameník, malíř, sochař a hudebník z Loučné nad Desnou na Šumpersku. Absolvoval kamenické učiliště v Žulové, pracoval příležitostně např. jako ošetřovatel v šumperském Domově důchodců, v současnosti se věnuje vlastním uměleckým aktivitám.

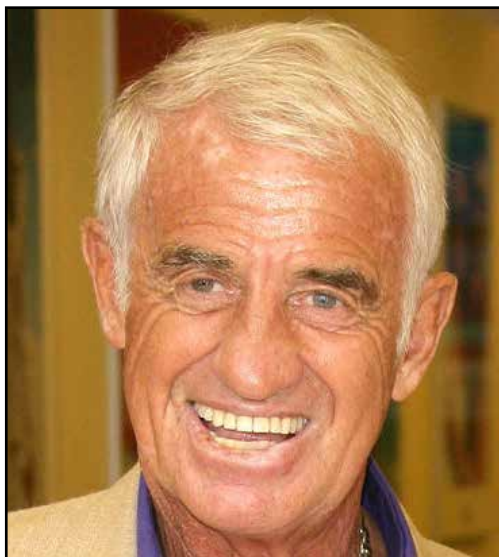
Soustavně si nebuduje svůj vlastní malířský styl, stylovost jej vůbec nezajímá. Obraz bývá záznamem nějakého minipříběhu, jehož byl svědkem nebo si jej vydedukoval, vymyslel. Petra Válka velmi zajímá svět, ale bere jej z jiné stránky, je svobodným a až dětsky čistým umělcem, který nemoralizuje, nevychovává, nevaruje, nekritizuje, nepropadá iluzi ani neběduje. Obraz je tedy nekomplikovaný, přímočarý a většinou tedy dobře srozumitelný.

(Zdroj: www.zpravodaj.probit.cz)

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

KDO NÁS MOHL SPONZOROVAT

aneb Kdyby ještě žil

Šetřte drahý čas a síly svých zaměstnaných!

**Zdvihač
pytlů
'Pioner'**

Cena K 30.—.

B. Rozvoda, Vršovice 599.

Chráněno patent.

2573

II. VYDÁNÍ.

Samohana (onanie) a její následky

Podrobné vylíčení následků onanie a prostředků ku zamezení tohoto zla. — Rady rodičům, učitelům a pěstounům, kterak mají střežiti své děti a svěřence. — Životospráva dětí. — Onanie dospívajících a dospělých. — Následky onanie. — Léčení nemocí onanií zaviněných (pollucí, nemo-houcností, neurasthenie a j.).

Napsal **N. Batista.**

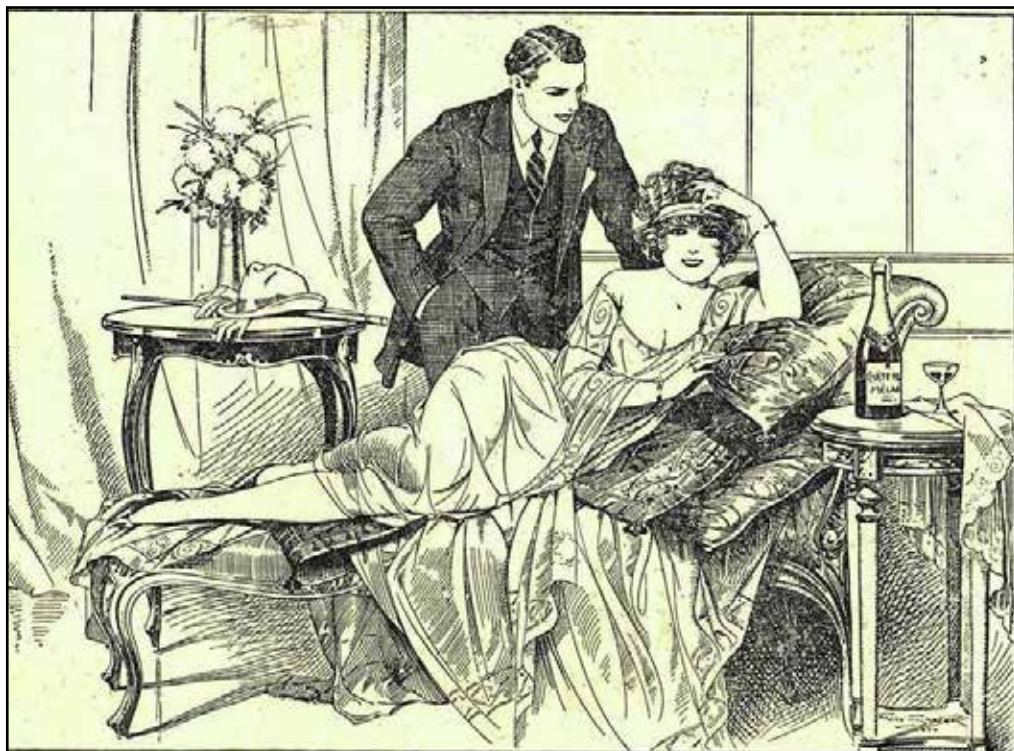
K druhému vydání doplnil a upravil

Dr. L. Svoboda,

Cena tohoto důležitého spisu pouze **70 hal.**

KOJEČÁK DROGISTOU

aneb Koječák vinařem

„Jemínáčku, Máničko! Snad taky nešnupeš kokain, že jsi v tak růžové náladě...“

„Kdepak, ale zvykla jsem si pít každý večer sklenku Château-Mělník!“

Château Mělník z Lobkoviczkých sklepů jest jediný tuzemský sekt, který upotřebením vynikajících vín z Burgundské révy a dlouholetým ležením v lahvích docílil prvotřídní jakosti. Vyrovná se všem francouzským známkám!

Vladimír Fekar/Ondřej Gardavský/Kateřina Halenková/

David Hás/Hana Hášová/Petra Richter Kohutová/

Aneta Kotásková/Dalibor Maňas/Petr Nýdrle/

Daniel Sucharski/Hana Svačinová/Erik Szcotka/Milan Zahradník

design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2017, 100 ks, zdarma

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

měks
kojetín

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák